

Năluca

Vasile Alecsandri

Frunză verde alunică!
Mircea suie pe potică
Și-ntâlnește o fetică
Ce purta cofiță-n mână
Cu apă de la fântână:
„Copiliță, stai să beau,
Răcori-te-ar Dumnezeu!”
„Ba, bădiță, ba, nu vreau,
Că mă tem de dragul meu,
El mi-a zis să mă feresc
De străini ce-i întâlnesc,
Că de apă nu le-i sete,
Ci de sărutări de fete.”
Nu te teme, fata mea,
Că el de s-a mânia
Cu baltagul l-oi lovi,
Cu pământ l-oi înveli.
„Mergi în valea cu sulcină,
Că-i găsi o cofă plină
Scoasă chiar cu mâna mea,
Descalcă și o bea,
Bea-o toată dacă-i vrea,
Da-ți fă cruce mai întâi
Și suflă pe fața ei
Să nu fie descântată
De baba cea blestemată,
Să nu aibă vreo nălucă,
În pustiu ducă-s-ar, ducă!
Mircea-n vale se ducea,
Dar el cruce nu-și făcea,
Peste apă nu sufla,
Ci la ea năvală da.
Înghițea, bietul, o dată
Și-l lovea dorul de fată.
Înghițea de două ori
Și-l apucau reci fiori.
Înghițea iar de trei ori
Și cădea mort între flori!